

Camellia

夜凌祁
เย่หลิงชี
เขียน

ผู้ใด 谋妃当道

กล่าวว่า

คุณหนูโหด

อย่างข้า

เป็นดาว

กาลกิณี!

9

ตอนที่ 321 หลินอี่เสียงถูกทำร้าย

หลินอี่เสียงพูดเช่นนี้คล้ายเขาห่วงใยหลินอี่หนานเป็นอันมากอย่างไรอย่างนั้น ลู่จื่อเหยาใช้มือทั้งสองข้างเกยคางมองตรงไปที่หลินอี่เสียงโดยมิได้เปล่งวาจา นัยน์ตาสีดำขลับจ้องมองหลินอี่เสียง ไม่นานนักก็มองจนหลินอี่เสียงหงุดหงิดรำคาญ

“ข้าเป็นสตรีอ่อนแอผู้หนึ่ง จะมีวัตถุประสงค์อันใดได้เล่า ท่านอ๋องออกจะกังวลเกินกว่าเหตุหรือไม่” ลู่จื่อเหยาถอนหายใจอย่างเศร้าใจเล็กน้อย ไม่เข้าใจว่าหลินอี่เสียงคิดอะไรอยู่ “วันนี้ท่านเรียกข้าออกมา ก็อยากพูดเรื่องพวกนี้กับข้าเท่านั้น ท่านมีกล้าทำอะไรข้า และท่านไม่มีทางรู้ว่าเซี่ยหานอยู่ที่ใด หากรู้จริง ข้าไม่เชื่อว่าท่านอ๋องจะยั้งสนทนากับข้าอย่างสบายอารมณ์อยู่ตรงนี้ได้ เกรงว่าคงพาเด็กน้อยผู้น่าสงสารคนนั้นไปขอความดีความชอบและรางวัลจากฝ่าบาทแล้วกระมัง”

“ที่แท้ข้าเลวร้ายในสายตาเจ้ามากถึงเพียงนี้”

บัดนี้หลินอ้อเสียงมันใจเป็นล้นพ้นว่าสถานะของตน
ภายในใจลู่อือเหยาเป็นเช่นไรแล้ว

“กระทำเรื่องชั่วช้ามาหมดทุกอย่างแล้วยังอยากให้ผู้อื่น
บอกว่าท่านเป็นคนดีอีก นี่ท่านอ่องไม่ผินใจคนไปสักหน่อยหรือ”

“คนเลวคงมิได้มีเพียงข้าคนเดียวกระมัง ชีวิตคนตระกูล
กู่จำนวนหนึ่งจบสิ้นใต้เงื้อมมือของเจ้า หรือว่าพระชายาองค์ชาย
แปดลื้มเลื่อนเรื่องนี้ไปแล้ว?”

ลู่อือเหยาดวงตากระจ่างวูบ ในที่สุดก็เข้าใจสาเหตุที่
หลินอ้อเสียงเรียกตนมาอย่างกะทันหันแล้ว นางหวนนึกถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงสองสามวันที่ผ่านมา เรื่องตระกูลกู่
ผ่านมานานถึงเพียงนั้น หลินอ้อเสียงไม่มีเหตุผลที่จะรอให้ผ่านมา
เนิ่นนานแล้วถึงจะมาหาเรื่องตน คำอธิบายเพียงหนึ่งเดียวก็คือ
เขาเห็นนางสนทนากับหลือวีเจินบนถนนวันนั้นโดยบังเอิญ

ลู่อือเหยารู้ดีว่าหลือวีเจินผู้นั้นเป็นคนเช่นไร นางกลัว
ตายมากนัก หลินอ้อเสียงเพียงขู่นางแค่สองสามประโยค แสร้ง
ทำท่าว่าจะส่งนางเข้าคุก หลือวีเจินก็น่าจะบอกจนหมดเปลือก
แล้ว

ลู่อื่อเหยาถอนหายใจ นางประมาทเลินเล่อ จะโทษผู้ใด
ได้เล่า

“อย่าพูดเหมือนกับว่าข้าเป็นเลวทรามต่ำช้าสิ ข้าฆ่า
กู้อื่อเฟิงคนเดียว ทว่าไม่รู้ว่ามีของท่านอ๋องเป่ียนโลหิต
คนมากเท่าไร คนเดียวเทียบกับคนตระกูลเซี่ยนั้บร้อย ผู้ใด
บาปหนามากกว่ากัน?”

ลู่อื่อเหยาเหี้ยมคมปากเล็กน้อย สีหน้าดูแคลนทำให้
จิตใจที่หงุดหงิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้วของหลินอ้อเสียงทวีความ
รุนแรงขึ้นอีกหลายส่วน ท่าทางเช่นนี้ของนางเหมือนเซี่ยเหยา
มากจริง ๆ หลินอ้อเสียงยังจำได้ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งเขาพูดชมเชย
หนานกงนั้วเอ๋อต่อหน้าเซี่ยเหยาโดยมิได้เจตนา ตอนนั้น
เซี่ยเหยาก็มีสีหน้าเช่นนี้ ดูถูกดูแคลน ไม่เห็นสิ่งใดอยู่ในสายตา
จากนั้นก็พูดกับเขาด้วยน้ำเสียงเย็นชาเป็นล้นพ้น

“หากคิดว่าหนานกงนั้วเอ๋อดี เช่นนั้นก็ไปหานางสิ”

นั่นเป็นการแยกย้ายจากกันอย่างไม่น่าอภิรมย์เพียง
คนเดียวนับตั้งแต่หลินอ้อเสียงกับเซี่ยเหยาคบหากันเป็น

เวลานาน หลังจากนั้นหลินอี่เสียงก็ฉลาดขึ้น ไม่เคยเอ่ยเรื่อง
ที่เกี่ยวข้องกับหนานกงนิ้วเออร์ขึ้นมาอีก

ลู่อื่อเหยาตบโต๊ะแล้วผุดลุกขึ้น คิดที่จะกลับไปคิดบัญชี
กับหลิววีเจิน ทว่าหลังจากหมุนกายแล้วเดินไปได้เพียงสองก้าว
มือของหลินอี่เสียงก็กดลงบนพานาง

การสัมผัสทางกายทำให้เพลิงโทสะภายในใจลู่อื่อเหยา
ติดพริบ “อย่าแตะต้องข้า!” ลู่อื่อเหยาตวาดเสียงเจ็บขาด
นางใช้มือขวาดึงแขนเสื้อหลินอี่เสียง หมุนกายแล้วออกแรง
เตะไปที่หว่างขาของเขอย่างแรง

หลินอี่เสียงขยับวูบหลบอย่างตะลึงตะลันจนร่างกระแทก
กับโต๊ะ ลู่อื่อเหยาลงมืออย่างอำมหิตชั่วร้าย ทำให้หลินอี่เสียง
ไม่พอใจยิ่งนัก

เขาคือท่านอ๋อง นางคือพระชายาขององค์ชาย หากเอ่ย
ถึงสถานะแล้ว เขาย่อมเหนือกว่า

เขาคือองค์ชายเจ็ด นางคือพระชายาองค์ของชายแปด
หากเอ่ยถึงลำดับศักดิ์ เขาอาวุโสกว่า

แต่ลูจื่อเหยาผู้นี้ไม่เคยแสดงท่าทีที่ผู้น้อยควรมีต่อ
เขาเลย ต่อให้หลินอี่หนานโปรดปรานนางและตามใจนางมาก
สักเพียงใด ทว่าการแสดงท่าทียโสโอหังเช่นนี้ก็สมควรมียุติ!

“เห็นที่วันนี้ข้าต้องสั่งสอนเจ้าแทนเจ้าแปดให้ดีๆ เสีย
แล้ว!”

“ท่านต้องขอบกล่าวล้อเล่น หากต้องเรียนรู้อะไรจากท่าน
จริง ข้าจะมีไซคนนารังเกียจในสายตาของผู้อื่นหรือ!”

ลูจื่อเหยาได้กลับไปอย่างปากคอเราะราย ทั้งสองคน
ประมือกันอย่างต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง

หลังจากประมือกับหลินอี่เสียงเพียงไม่กี่ครั้ง ลูจื่อเหยา
สัมผัสได้ถึงกระแสความร้อนที่ไม่ค่อยปรากฏขึ้นให้เห็น
ภายในกาย ร่างกายคล้ายกำลังจะระเบิด เต็มไปด้วยกำลังวังชา
อย่างไรอย่างนั้น แม้แต่ความเร็วยามเคลื่อนไหวก็เพิ่มพูน
ขึ้นกว่ายามปกติสองสามเท่าตัว สถานการณ์เช่นนี้ทวีความ
เด่นชัดขึ้นตามระยะเวลาที่การต่อสู้ดำเนินไป

ลูจื่อเหยาซึ่งค่อยๆ เป็นฝ่ายได้เปรียบมิกำลังมือกับ
หลินอี่เสียงอย่างเต็มที่ ไม่นานนักทั้งโตะเก้าอี้และเครื่องเรือนที่

อยู่ภายในห้องล้วนถูกทั้งสองคนทำลายจนหมดสิ้น ทำให้สถานที่เกิดเหตุกลายเป็นไม่น่าดูชมยิ่งนัก พวกเขาต่อสู้จากภายในมาสู่ภายนอกห้อง หลินอี้เสียงกริ่งเกรงว่าหากทำร้ายลู่อื่อเหยาจนได้รับบาดเจ็บ หลินอี้หนานจึงต้องไม่ยอมเลิกกราเป็นอันขาด ทว่าลู่อื่อเหยากลับมาได้คิดมากมายถึงเพียงนั้น วันนี้เขาวางแผนล่อตนออกมา ต่อให้เรื่องลูกกลามบานปลายไปจนถึงฮ้องเต๋ ลู่อื่อเหยาก็ก็น่ากลัว เป็นถึงลัทธิชิงฮ้องอยากสนทนาแต่กลับไม่ยอมสนทนาอย่างเปิดเผย กลับต้องใช้วิธีการพรคณ์นี้ให้จงได้ เรื่องแบบนี้หลินอี้เสียงไม่มีทางปล่อยให้ผู้อื่นล่วงรู้เด็ดขาด ดังนั้นนางจะกลัวสิ่งใดอีก

ลู่อื่อเหยาพกอาวุธติดตัวมาด้วย คือกริชเล่มที่เซวียนหยวนจวินฝานมอบให้นางก่อนออกเดินทางจากแคว้นเซี่ยไหลเล่มนั้นนั่นเอง หมัดและเท้าปะทะกัน พลละกำลังของลู่อื่อเหยาที่เป็นสตรีมิได้ด้อยไปกว่าหลินอี้เสียง ลงมือหนักหน่วงรุนแรงตั้งแต่แรก บีบคั้นจนเขาจำต้องถอยกรูด ขณะที่หลินอี้เสียงกำลังตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูกนั้นอาวุธลับหลายชิ้นที่ซ่อนอยู่บริเวณเอวพลันร่วงหล่นโดยมิทันระวัง เสียงสาดใส่ที่กระแทกกับพื้นดินดึงดูดความสนใจของลู่อื่อเหยา

“ที่แท้ท่านอ๋องก็เตรียมการมาก่อนแล้ว!” ลู่จื่อเหยากล่าวด้วยรอยยิ้มหยัน ครั้นหนอนึกถึงราตรีนั้นที่นางรู้ว่าหลินอี่เสียงรู้รยุทธ์เป็นครั้งแรก อีกทั้งยังได้ประมือกับเขา ลู่จื่อเหยาจึงไม่สนใจที่จะไว้หน้าที่เหลือเฟือเพียงเศษเสี้ยวสุดท้ายอีกต่อไป นางเบี่ยงกายหลบการโจมตีของหลินอี่เสียง พร้อมกับแทงกริชคมกริบซึ่งสอดประกายแสงสีเงินยวงอันเย็นเยียบออกไปท่าทางคล้ายต้องการสั้ตายกับหลินอี่เสียง

เมื่อหลินอี่เสียงเห็นว่ากริชของนางกำลังจะแทงเข้ามา แวตาก็ดำทะมึน เขวี้ยงมีดบินที่อยู่ใมมือออกไปทันที

มือที่กุมกริชของลู่จื่อเหยาซาเล็กน้อยเพราะการกระทบของมีดบิน พิสูจน์ให้เห็นว่าพละกำลังที่หลินอี่เสียงใช้อยอกไปนั้นมีมากเพียงไร

ลู่จื่อเหยาซึ่งมิได้ปรากฏตัวจ้องมองทั้งสองคนซึ่งต่อสู้กันตั้งแต่ในบ้านจนนอกนอกบ้าน เขามิได้อยู่ใกล้พวกเขามากนัก ถึงกระนั้นกระแสะอากาศซึ่งพัดผ่านข้างกายกลับทำให้เขารู้สึกถึงไอเย็นเยียบที่แผ่พุ่งออกมาจากทางนั้นได้

เสียงหวีดหวิวที่เปล่งออกมาจากอาวุธทำให้ฉู่จื่อเขียนอด
ขมวดคิ้วมิได้ นี่มันสถานการณ์อันใดกัน ฉู่จื่อเขียนคิดด้วยสมอง
อันสับสนวนววย เมื่อดูจากสถานการณ์ยามนี้ ฉู่จื่อเหยาไม่มีทาง
เสียเปรียบ มิหนำซ้ำก่อนหน้านี้นางยังเคยกำชับเข่ว่าหากมิได้
เรียกชื่อเขาก็ไม่ต้องปรากฏตัว กอปรกับฉู่จื่อเขียนเป็นชาวบ้าน
ธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง ไม่สะดวกที่จะลงมือกับลัทธิอันจริงจัง
ดังนั้นหลังจากใช้ความคิดครุ่นหนึ่ง ฉู่จื่อเขียนจึงชมดูความ
สนุกสนานอยู่ด้านข้างอย่างสงบเสงี่ยม ดูจนใจลอยเช่นเดียวกับ
ตอนที่นางดูเขาต่อสู้กับลัทธิวินเจิงคราวก่อนเช่นกัน

สายลมรุนแรงพัดเข้ามาหอบหนึ่ง ฉู่จื่อเหยาซึ่งยืนปะทะ
ลมรีบหลับตาทันที หลินอี้เสียงเห็นโอกาสเช่นนี้ไหนเลยจะ
ปล่อยให้หลุดมือไปได้ เขาบุกเข้าหาฉู่จื่อเหยาแล้วเล็งไปที่มือ
ซึ่งถืออาวุธของนาง มือข้างหนึ่งกุมข้อมือนางไว้ ส่วนมืออีกข้าง
ก็กำจนกลายเป็นกำปั้นแล้วโจมตีฉู่จื่อเหยาทันที

กรีซร่วงหล่นจากมือฉู่จื่อเหยา หลินอี้เสียงใช้มือของตน
รับไว้กลางอากาศ จากนั้นก็คิดที่จะสะกดความเคลื่อนไหวของ
นางโดยใช้กรีซบังคับให้นางหยุดจากทางด้านหลัง แต่ฉู่จื่อเหยา
จะปล่อยให้เขาสมความปรารถนาได้อย่างไร

ลู่จื่อเหยาออกแรงไปยังทิศทางตรงข้ามกับของ
หลินอี้เสียงตามจิตใต้สำนึก ขณะเดียวกันก็หมุนกายกลับไป
โถมตีเขา หลินอี้เสียงกำลังคิดที่จะใช้กริชพาดคอนาง การ
โต้กลับอย่างรุนแรงของลู่จื่อเหยาทำให้หลินอี้เสียงรับมือไม่ทัน
คมมีดซึ่งสาดประกายเย็นเยียบถากผ่านชอกคอขาวละเอียด
ของลู่จื่อเหยา ด้วยความลนลาน กริชในมือหลินอี้เสียงจึงกรีด
ลงบนกระดูกไหปลาร้า เมื่อนางหมุนกาย กริชจึงกรีดเสื้อผ้าจน
ขาด และไล่ไปตามหัวไหล่ไปจนถึงแผ่นหลังตามการเคลื่อนไหว

ลู่จื่อเหยาใช้กริชเล่มนี้ครั้งแรก จำต้องบอกว่ามิได้ด้อย
ไปกว่าเล่มที่เซวียนหยวนจวินผ่านนำจากไปแม้แต่น้อย
เพียงกรีดเบาๆ คราหนึ่ง เสื้อผ้าที่อยู่บนร่างนางก็เกิดเป็นรูโหว่
ขนาดใหญ่แล้ว

พระพายเย็นพัดหวิดหวิวจนเสื้อผ้าที่ห่มคลุมร่าง
ลู่จื่อเหยาพลิวไสว ความหนาวเย็นโถมตีร่างกาย ผิวหนังโผล่พ้น
ตามการโบกกระพือของตัวผ้า ลู่จื่อเหยายกมือขึ้นกุมไหล่
ที่เปลือยเปล่าของตนเองและถอยไปยังสถานที่ปลอดภัย
จากนั้นจึงทอดสายตามองหลินอี้เสียงซึ่งยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่

ตรงนั้น ส่งเสียงถ่มน้ำลายด้วยกิริยาไม่น่าพิสมัยคราหนึ่งแล้ว
เอ่ยว่า “ลัวชินอ่องปฏิบัติต่อน้องสะใภ้ของตนเช่นนี้หรือ”

การตั้งคำถามของลู่จื่อเหยาทำให้หลินอี้เสียงซึ่งเดิมที่
ยังนึกเสียใจอยู่บ้างเริ่มมีโทสะ “เจ้าหาเรื่องใส่ตนเอง”
หลินอี้เสียงกล่าวอย่างเย็นชา จ้องมองใบหน้าที่กำลังแสดง
ความโกรธเกรี้ยวของลู่จื่อเหยาอย่างไม่วางตา

ลู่จื่อเหยาสูดลมหายใจลึกคราหนึ่ง และตะโกนสิ่งที่ทำให้
หลินอี้เสียงคาดไม่ถึง “ออกมา!”

ลู่จื่อเหยาเขียนซึ่งซ่อนตัวอยู่ในที่ลับตะลึงงัน รู้ว่าลู่จื่อเหยา
มีโทสะและต้องการให้ตนออกไปเพื่อร่วมมือกันจัดการลัวชินอ่อง
ผู้นี้สักยกหนึ่งแล้ว ดังนั้นจึงลุกขึ้นอย่างเกียจคร้าน แต่ยังมีทัน
ได้เคลื่อนกาย ลำแสงสีขาวยสายหนึ่งก็บรรลู่ถึงลานเรือนแห่งนั้น
ก่อนเขาเสียแล้ว ครั้นเพ่งพิศให้ดี นั่นคือหลินอี้หนาน

พริบตาที่เท่าทั้งสองข้างของหลินอี้หนานสัมผัสพื้นก็โ
พุ่งออกไปอีกครา ทันทีที่ร่างกายบรรลู่ถึงเบื้องหน้าหลินอี้เสียง
ก็หยุดชะงัก ใช้วิธีการอันแยบคายซึ่งกริษาที่อยู่ในมือหลินอี้เสียง
กลับมา จากนั้นจึงกลับไปอยู่เบื้องหน้าลู่จื่อเหยา การเคลื่อนไหว

ทั้งหมดเสร็จสิ้นในคราวเดียว รวดเร็วเสียจนคนมีอาจมองเห็น
รายละเอียดได้อย่างชัดเจน

“พวกเรากลับกันเถิด” หลินอี่หนานหมุนกาย มอง
ลู่อื่อเหยาด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึกพร้อมเปล่งวาจา เขาส่ง
กริชคืนใส่มือนางแล้วโอบไหล่ จากนั้นจึงเดินออกไปจากเรือน
ตั้งแต่ต้นจนจบเขามิได้สนทนากับหลินอี่เสียงแม้สักประโยค
เดียว

ระหว่างที่ลู่อื่อเหยาปล่อยมือลงจากบ่า และหลินอี่หนาน
ช่วยปิดบังรอยขาดนั้นให้นาง หลินอี่เสียงซึ่งมีสายตาคมกริบ
มองเห็นร่องรอยอย่างหนึ่งซึ่งตราตรึงฝังลึกอยู่ในความทรงจำ
ของเขา

ปานรูปผีเสื้อ

“ช้าก่อน!” หลินอี่เสียงตะโกนเรียกตามสัญญาตญาณ
ที่ว่าผีเท้าของพวกลู่อื่อเหยาสองคนกลับมิได้รั้งผีเท้าเพราะเขา
แม้แต่่น้อย

หลินอี่เสียงสาวเท้าไล่ตามไปแล้วกระซอกแขนของหลินอี่หนานเข้าหาตน พยายามทำให้เขาออกจากลู่จื่อเหยา เพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่ตนเห็นเมื่อสักครู่นี้เป็นภาพหลอนหรือไม่

เมื่อหลินอี่หนานรู้เจตนาของหลินอี่เสียงก็กำหมัดแน่น ขณะที่ทุกคนยังไม่รู้สึกตัว กำปั้นของเขาก็ประทับลงบนใบหน้าหลินอี่เสียง

หลินอี่เสียงถูกชกจนล้มก้นกระแทกพื้น หลินอี่หนานบดบังลู่จื่อเหยาอยู่ทางด้านหลัง จากนั้นจึงมองหลินอี่เสียงจากเบื้องบนแล้วถามว่า “คิดจะทำอะไร”

หลินอี่เสียงเจ็บแค้น มีโลหิตไหลซึมออกมาจากมุมปาก เขายกมือขึ้นเช็ดคราบโลหิตนั้น และตอบกลับไปด้วยท่าที่อันแข็งกร้าวเช่นกัน “ปานที่อยู่บนไหล่ของนางหมายความว่าอย่างไร!”

หลินอี่หนานหรีดตา และเดินไปหาหลินอี่เสียงด้วยท่าที่คล้ายผ่อนคลายสบายใจ ถึงกระนั้นหลินอี่เสียงกระจำจั่งแกใจดีว่า หลินอี่หนานมิได้สงบเยือกเย็นดังที่เปลือกนอกแสดงออกมาให้เห็นเด็ดขาด

ตอนที่ 322 หลินอู่ไป และจื่อหิงชวงประมอกัน

“ท่านเห็นอะไร” สายตาของหลินอู่หนานเคลื่อนตามหลินอู่เสียงที่กำลังลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ เสียงกระจ่างชัดแผ่วเบาและเย็นชาแผ่ไปทั่วโถง

ไม่ต้องให้ผู้ใดพูดอะไรอีกแล้ว แม้แต่ผู้จื่อเชียนซึ่งชมดูความสนุกสนานมาตลอดก็ยังรู้ว่าคำพูดประโยคนี้ของหลินอู่เสียงนับว่าล้ำเส้นหลินอู่หนานแล้ว

บัดนี้ผู้ที่อยู่ในเมืองหลวง ไม่ว่าจะคุ้นเคยกับหลินอู่หนานก็ดี หรือไม่คุ้นเคยกับหลินอู่หนานก็ช่าง มีผู้ใดบ้างที่ไม่รู้ว่าลู่จื่อเหยา มีสถานะเช่นไรภายในใจเขา หลินอู่เสียงเป็นพี่ชายของเขา ใช้วิธีการพรรณานี้เพื่อล่อลู่จื่อเหยาออกมาจากจวนองค์ชายแปดยังพอทำเนา ยังลงมือกับนางอีก ลงมือกับนางยังพอทำเนา ยังทำชุดของนางขาดอีก ทำชุดของนางขาดยังพอทำเนา ยังกล้ำมอง...สุดท้ายยังถามว่าตนมองเห็นอะไรอีก

“ผีเสื้อบนไหล่ของนางมันเรื่องอะไรกัน?”

ทันทีที่หลินอี่เสียงกล่าวจบ ร่างที่ยืนอย่างมั่นคงก็ล้มลง
กับพื้นอีกครั้ง

หลินอี่หนานมองหลินอี่เสียงราวกับเป็นคนแปลกหน้า
สายตาปราศจากความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น

“ท่านหลอกนางมาที่นี่ก็เพื่อดูสิ่งนั้นหรือนั่นหรือ ท่านเป็น
ถึงลัทธิชิงอ่อง ฮ่องเต้ในอนาคต ล่อลวงของข้ามาสถานที่
อันห่างไกลแห่งนี้เพื่อดูว่ามีอะไรอยู่บนร่างกายนางอย่างนั้น
หรือไม่”

หลินอี่เสียงกัดฟันกรอด รู้เช่นกันว่าเรื่องนี้ตนเป็นฝ่าย
เสียเปรียบ ถึงกระนั้นก็ยังไมยอมตายใจ พูดต่อไปว่า “บนร่าง
ของเซียเหยา มีปานเหมือนกับของนาง”

“หน้าท่านมีตามีจมูกมีปาก ข้าก็มี นางก็มี ทุกคนล้วนมี
กันทั้งสิ้น แล้วจะหมายความว่าเช่นไรได้?” หลินอี่หนานแค้นเสียง
หัวเราะ “พี่เจ็ด บัญชีวันนี้ ข้าจะค่อยๆ คิดกับท่านในภายหลัง”

หลินอี่หนานพาลู่อ้อเหยาจากไปโดยไม่แฉหลินอี่เสียง
อีก

ครั้งนี้ฉู้เจี้ยนเห็นว่าสิ้นสุดแล้วจึงตามพวกเขาสองคน
จากไป ถึงกระนั้นความกังขาที่บังเกิดขึ้นภายในใจนับตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา

เซี่ยเหยอาอย่างนั้นหรือ เป็นชื่อที่คุ้นเคย โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งกับบุรุษ และฉู้เจี้ยนมีส่วนเกี่ยวข้องกับอันใดกับสตรี
ที่ตายไปแล้ว

“ฉู้เจี้ยนล่ะ” เมื่อเดินออกมาไกลมากแล้ว หลินอีหนาน
ถึงเปล่งวาจา

“อยู่ตลอด มาพร้อมกับข้า”

“อืม ต่อไปอยู่ให้ไกลจากลั่วชินอ๋องสักหน่อย ห้ามมาพบ
เขาตามลำพังอีก”

หลินอีหนานมิได้ถามฉู้เจี้ยนว่ามาที่นี่ด้วยเหตุอันใด
และมิได้บอกสาเหตุที่เขามาปรากฏตัวที่นี่ ดูเหมือนว่าเขาล่วงรู้
ทุกสิ่งและดูเหมือนว่าไม่อยากจะรู้อะไรทั้งสิ้นเช่นกัน หลังจากพา
ฉู้เจี้ยนเหยากลับจวนองค์ชายแปดด้วยความเจียมก็ออกจากจวน
ไปอีกครั้ง

ลู่จื่อเหยากลับไปเปลี่ยนชุดที่ห้อง มองลู่จื่อเชียนซึ่งแสดงท่าทียินดีในคราวเคราะห์ของผู้เล็กน้อยที่ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้านาง พร้อมถามว่า “เจ้ายิ้มอะไร”

“องค์ชายแปดมิได้อบรมท่านเลยหรือ” ลู่จื่อเชียนถามอย่างสงสัยใคร่รู้

“เปล่า” ลู่จื่อเหยาถลึงตาใส่เขาคราหนึ่ง “หากอบรมก็ดีสิ”

หลินอีหนานไม่พูดอะไรสักคำเช่นนี้ ทำให้ดวงใจของลู่จื่อเหยาว่างเปล่าเล็กน้อย ไม่รู้ว่ามิรชาติเป็นเช่นไร “จริงสิเขาไปอยู่ที่นั่นได้อย่างไร ข้าเรียกเจ้าชัดๆ”

“องค์ชายแปดไปมาไร้ร่องรอย ผู้ใดจะรู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น บางทีไม่แน่ว่าเขาอาจตามมาตั้งแต่ตอนที่พวกเราออกจากจวนแล้วก็ได้” ลู่จื่อเชียนยกไหล่ ตอบกึ่งคาดเดากึ่งขบขัน

และความจริงก็เป็นดังที่ลู่จื่อเชียนกล่าว หลินอีหนานมิได้จากไปที่ใดเลยหลังจากเดินออกจากจวนองค์ชายแปด

ช่วงนี้เขาถูกเรียกตัวออกไปมากขึ้นเรื่อยๆ นานวันเข้าหลินอีหนานจึงแยกแยะออกได้อย่างชัดเจนว่า หลินอีวันหลง

ต้องการพบตนจริง หรือว่าเป็นหลินอีเสียงที่จงใจวางแผนหลอก
ให้เขาจากไป เขารู้ว่าหลินอีเสียงกำลังวางแผนอะไรอยู่ แต่
คิดไม่ถึงว่าจะมาใช้กลอุบายกับสุจื่อเหยา

สองหมัดของหลินอีหนานทำร้ายหลินอีเสียงมิใช่เบา
มิหนำซ้ำยังทำร้ายที่ใบหน้าอีกด้วย เขากลับบ้านพร้อมอาการ
บาดเจ็บ และโชคร้ายที่ถูกหนานกงนั้วเอ๋อร์พบเห็นเข้าพอดี

หนานกงนั้วเอ๋อร์มองหลินอีเสียงแล้วหัวเราะอย่าง
ไร้ความเกรงใจ ใบหน้าหล่อเหลาคู่กับแผลฟกช้ำดำเขียว
ไม่ว่ามองเช่นไรก็น่าขบขัน

“เป็นอะไรหรือ นี่ท่านต้องถูกผู้ใดทำร้ายจนกลายสภาพ
เป็นเช่นนี้?” หนานกงนั้วเอ๋อร์เดินสาวเท้ามาถึงเบื้องหน้า
หลินอีเสียงแล้วเดินวนรอบเขารอบหนึ่ง จากนั้นจึงถาม
กลับหัวเราะ “หรือว่าเป็นซุ้รักที่ท่านพากลับมาคราวก่อนผู้นั้น?”

หนานกงนั้วเอ๋อร์หมายถึงหลิววีเจิน หลินอีเสียงปรายตา
มองแล้วปลื้มครื้นจากนั้นจึงเดินมุ่งหน้าไป

ถึงแม้หลินอีเสียงมิได้เอื้อนเอ่ยอันใด ถึงกระนั้น
หนานกงนั้วเอ๋อร์ก็ยังเดาคำตอบได้อยู่ดี

นับตั้งแต่หลินอี้เสียงประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็วได้
ขึ้นเป็นมกุฎราชกุมาร เมืองหลวงแห่งนี้ยังมีผู้ใดกล้าลงมือกับ
เขามาก ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในราชสำนักมักล้าตอแยะเขา องค์ชายใน
วังหลวงมักล้ามีเรื่องกับเขาซึ่งหน้า ผู้ที่กล้าทำอะไรหลินอี้เสียงมี
เพียงสามคนเท่านั้น ฮองเต้ มู่อ๋อง และหลินอี้หนาน

ฮองเต้ นั้นเป็นไปไม่ได้ ส่วนมู่อ๋องยามนี้เกรงว่าคง
ไม่มีเวลามาแะแสะหลินอี้เสียง ดังนั้นพอดิ่ไปคิดมาก็มีแต่
หลินอี้หนานที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดแล้ว

หนานกง nú เนอร์เดินตามหลังหลินอี้เสียง และกล่าว
แตกดันต่อไปโดยไม่ยอมพลาดโอกาส “ท่านคงมิได้ตั้งใจ
ลู่จื่อเหยาผู้นั้นกระมัง พอเห็นว่าคุณมีส่วนคล้ายคลึงเชียวเหยา
อยู่หลายส่วนจึงหวั่นไหวเช่นนั้นหรือ”

ถ้อยคำของหนานกง nú เนอร์ทำให้หลินอี้เสียงชะงักใน
บัดดล จนหนานกง nú เนอร์เกือบชนแผ่นหลังของเขา

“ทำไม ข้าเอาจุกละสีท่า?” หนานกง nú เนอร์มองไปหน้า
ที่แสดงอารมณ์แปรผันไม่แน่นอนของหลินอี้เสียง ยิ้มเยาะพร้อม
เอ่ยถาม

“ช่วงนี้ที่จวนไม่มีอะไรให้เจ้าทำใช้หรือไม่ ว่างมากนักรหรือ”

หนานกงนิ้วเออร์ผงกศีรษะไม่หยุด “จะให้เข้าไปซื้อยาที่ร้านขายยามาให้ท่านสักหนอยหรือไม่”

“ไม่จำเป็น!” หลินอี้เสียงสะบัดแขนเสื้อแล้วเดินกลับไปห้องด้วยฝีเท้าอันเร่งรีบ ทั้งนางไว้อยู่นอกประตูห้อง

หนานกงนิ้วเออร์หัวเราะรำไม่หยุด คนช่วยยอมถูกคนชั่วจัดการ คำพูดนี้กล่าวไว้ไม่มีผิดจริง ๆ!

หนานกงนิ้วเออร์มิได้เบิกบานใจเช่นนี้มาหลายวันแล้ว นางพูดเสียงดังลั่นในสี่ห้องของหลินอี้เสียงโดยไม่แยแสสายตาแปลกประหลาดของบรรดาข้ารับใช้ “หลินอี้เสียง วันที่ท่านต้องทุกข์ทรมานอยู่หลังจากนี้ต่างหาก! อย่าเพิ่งใจร้อน!”

พอหนานกงนิ้วเออร์พูดจบก็เดินออกไปจากจวน ลั่วชินอ๋อง นางลอบสืบเรื่องของสตรีที่หลินอี้เสียงพากลับมาวันนั้นเป็นการลับจนยืนยันตัวตนของนางได้แล้ว คิดไม่ถึงว่าจะเป็นอุบายยั่วยุระแค้นของหีบดีแห่งเมืองหลวง หนานกงนิ้วเออร์อยากรู้มากกว่าหลินอี้เสียงไปพบหลิววีเจินผู้นั้นด้วยสาเหตุใด

หนานกงนิ้วเออร์เดินไปที่จวนตระกูลตามลำพัง และ
เพลานี้ผู้ที่มาหาหลิววีเจินนั้นมิได้มีเพียงนาง แต่ยังมีฉู่จื่อเชียน
ซึ่งได้รับบัญชาให้มาด้วยเช่นกัน

ทั้งสองคนทยอยกันมาถึงจวนตระกูล ขาวที่สืบได้นั้น
ล้วนเฉกเช่นกัน

หลิววีเจินหายสาบสูญ บรรดาบ่าวไพร่ภายในจวน
ตามหาอยู่นานก็ไม่พบ มีหน้าซำสวใช้ที่ปรนนิบัตินางยังพบ
อีกว่าเครื่องประดับซึ่งอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้งของหลิววีเจิน
ล้วนหายไปจนหมดสิ้น ส่วนเสื้อผ้าก็หายไปสองชุด

ฉู่จื่อเชียนนำขาวกลับไปแจ้งลู่จื่อเหยา ลู่จื่อเหยาไม่ได้
รู้สึกเหนือความคาดหมายมากนัก หลิววีเจินรู้ว่าตนเอง
ก่อเภทภัยแล้ว หากจะรีบหนีเอาชีวิตรอดก็เป็นเรื่องปกติ
เพียงแต่นางเป็นสตรีตัวคนเดียว แล้วจะหนีไปที่ใดได้เล่า
นอกจากนี้นางหายตัวไปแล้ว เรื่องของตระกูลจะทำเช่นไร

“จะให้ข้าไปตามหาฮูหยินของกุสือหรือไม่” ฉู่จื่อเชียน
เสนอ

“อืม ก็ไม่มีหนทางอื่นแล้ว” ลู่จื่อเหยาผงกศีรษะ “หาก
มิให้ความร่วมมือก็ให้หางสายาสัญญไปเลย”

“สายาสัญญแล้วต่อจากนั้นเล่า ท่านคิดทำเช่นไร”
ลู่จื่อเขียนตั้งคำถามต่อ

“หาใครก็ได้ที่เชื่อฟังมาแทนที่นาง เจ้าว่าสาวใช้สอง
คนนั้นของข้าเป็นเช่นไร สวมหน้ากากหนึ่งมนุษย์ลงบนใบหน้า
วันๆ ไม่ต้องทำอะไร เพียงเสพสุขไปก็พอ เรื่องเช่นนี้มีคนยินดี
ทำถมเถไป ไม่ต้องกลัวว่าจะหาตัวแทนมิได้”

“ท่านกลับคิดอ่านรอบคอบนัก!” ลู่จื่อเขียนกล่าวพลาง
ยิ้มขึ้นอย่างพอใจ จากนั้นจึงรีบออกไปทำงานทันที อีกทั้งยังต้อง
เจียดเวลาเพื่อหาที่ไปของหลิววีเงินอีกด้วย

จวนองค์ชายแปดกับจวนลั่วชินอ่องต่างมัวสาละวนอยู่
กับเรื่องของตนเอง ด้านจวนมู่อ่องซึ่งถูกพวกเขาละเลยไปนั้น
เปลือกนอกคล้ายสงบสุข ทว่าที่จริงแล้วหาใช่เช่นนี้ไม่

นับตั้งแต่หลินมู่ไปมอบหอโคมสะคราญให้หลินอี่หนาน
จวนองค์ชายแปดกับจวนมู่อ่องก็สนิทสนมแน่นแฟ้นมาก
ยิ่งขึ้น วันนี้หลินมู่เงินเดินทางมาที่จวนมู่อ่องเพื่อนำความของ

หลินอิ๋หนานมาแจ้ง ถึงกระนั้นเพ็งจะย่างก้าวเข้าจวนฮ่อง
เขาต้องตื่นตระหนกกับภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า มิหนำซ้ำ
ผู้ที่ยืนมองเป็นบ๊อไป๋มิได้มีเขาแค่คนเดียว แต่ยังมีข้าราชการ
จำนวนมากของจวนฮ่อง รวมถึงอินเจียนหลีซึ่งติดตามข้างกาย
หลินมู่ไปมานานหลายปีอีกด้วย

“นี่มัน...เกิดเรื่องอะไรขึ้น?” หลินมู่เงินรีบเดินไปถาม
อินเจียนหลี

อินเจียนหลีเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นจึงมอง
คนทั้งสองซึ่งทำลายลานเรือนจนย่อยยับไปแล้วที่อยู่ทางนั้น
พร้อมส่ายศีรษะ

“ไม่รู้ ตอนมาถึงก็เป็นเช่นนี้แล้ว”

ขณะที่ทั้งสองคนกำลังสนทนากันอยู่นั้น หลินมู่ไปกับ
จื่อหิงชวงก็ทำลายโต๊ะหินไปอีกตัวหนึ่ง กระเบื้องมุงหลังคา
แตกร่วงหล่นลงมา สรุปลแล้วไม่ว่าทั้งสองคนไปถึงที่ใดล้วน
ไม่มีชิ้นดีทั้งสิ้น

บ่าวไพร่ที่กำลังชมดูความสนุกสนานพวกนั้นค่อย ๆ รู้สึกตัวว่าสถานที่แห่งนี้อันตรายมากแล้ว หลังจากทั้งสองคน พลั้งมือทำคนบาดเจ็บจึงรีบหลบหนีเอาตัวรอด

หลี่มู่เงินกับอินเจียนหลี่รีบขยับหลบเช่นเดียวกัน ไม่รู้ว่าควรลงมือดีหรือไม่ ฮ่องเต๋มอบหนึ่งก๊วยเฟยให้มู่อ่องแล้ว นั้นเท่ากับว่าเป็นคนของมู่อ่อง หรืออีกนัยหนึ่งก็คือพระชายามู่อ่องนั่นเอง คนนอกไม่รู้ว่าสองคนนี้ต่อสู้กันด้วยเหตุผลใด จึงมิกล้าสอดมื่อย่ง มิหนำซ้ำเพียงดูจากฝีมือของคนทั้งคู่ก็รู้แล้วว่าการแยกพวกเขาออกจากกันนั้นหาใช่เรื่องง่ายดายไม่ หากบุกทะเลาะทะล่ำเข้าไปก็รังแต่จะถูกพวกเขาหวดกลับมาเท่านั้น

หลี่มู่เงินเคยได้ยินนามอันอุโฆษของหลินมู่ไปมานานมากแล้ว และรู้ว่าท่านอ่องผู้นี้มีฝีมือมิใช่ธรรมดา วันนี้พอได้เห็นก็สมดังคำเล่าลือ เพียงแต่จื่อหนึ่งซวงผู้นั้น...มันเรื่องอะไรกัน

“ดูไม่ออกเลยว่าเมืองหลวงแห่งนี้จะมียอดฝีมือมากมายถึงเพียงนี้” หลังจากดูอยู่ครึ่งก่อนวัน หลี่มู่เงินก็อดกล่าวทอดถอนใจมิได้

อินเจียนหลีกกำลังจ้องมองหลินมู่ไปกับจื่อหิงซวงอย่าง
ร้อนใจ ดังนั้นจึงตอบกลับไปด้วยไม่รู้ตัว “ก่อนหน้านี้สุหยินเป็น
ศิษย์น้องของท่านอ๋อง ได้ยินว่าวรยุทธ์ยังเหนือล้ำกว่าท่านอ๋อง
มากนัก”

“โห?” หลี่มู่เงินเบิกตาโพลง จื่อหิงซวงผู้นี้ร้ายกาจมาก
ถึงเพียงนี้เชียวหรือ

ระหว่างที่พวกเขา กำลังสนทนากันอยู่ทางนี้ หลินมู่ไป
กับจื่อหิงซวงก็กำลังประมือกันอยู่ทางนั้น แต่ละกระบวนท่า
ล้วนมุ่งโจมตีไปยังจุดตายของอีกฝ่ายราวกับเป็นศัตรูคู่แค้น
ของกันและกันอย่างไรอย่างนั้น หลี่มู่เงินยังไม่เคยเห็นคน
ของตนลงมือต่อสู้อย่างอำมหิตเช่นนี้มาก่อน ครั้นนึกถึงอาการ
พ้อแแงแ่มองของหลินอี่หนานกับลู่อื่อเหยา พลันรู้สึกว่านั้น
มีอาจนับเป็นอะไรได้แล้ว

ไม่นานนักลานเรือนที่พวกเขาอยู่ก็กลายสภาพจนมีอาจ
จดจำได้ หลังกาแทบจะหลุดออกไป ประตูห้องพังทลายไป
ตั้งแต่แรกแล้ว โต๊ะและม้านั่งหินกลายเป็นเศษหิน ไม่ต้อง
เอ่ยถึงความละเทะยุ่งเหยิงที่อยู่บนพื้น แม้กระทั่งต้นไม้ภายใน
ลานเรือนก็ยังมีอาจรอดพ้นคราวเคราะห์

กิ่งก้านของต้นไม้ซึ่งถูกกระเป๋าคมพั้นจนาตราว่งหล่น
ลงบนกองใบไม้ หลินมูไปกับจื่อหิงชวงเห็นร่างขึ้นลงและ
ประมือกันอากาศเป็นระยะ การต่อสู้อันดุเดือดเช่นนี้ยากจะได้
พบเห็นยิ่งนัก ดังนั้นแม้แต่ยอดฝีมือซึ่งผ่านการต่อสู้มานับร้อย
อย่างหลินมูเงินเองยังอดชมดูจนเหม่อลอยมิได้

ตัวอย่าง

ตอนที่ 323 ช่วยรัชทายาท

ท่ามกลางบรรยากาศอันตึงเครียด กาลเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ทั้งสองคนกลับปราศจากที่ท่าที่จะหยุดมือแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม กลับขยายวงต่อสู้ให้กว้างขึ้นไปจนถึงเรือนแยกทางด้านข้าง

หากเป็นเช่นนี้ต่อไปแล้วจะสิ้นสุดได้อย่างไร อินเจียนหลี่อยากเข้าไปแต่ก็มึนงง เนื่องจากรู้ว่าอาศัยเพียงความสามารถของตนมีอาจหยุดยั้งคนทั้งคู่ได้ ถึงกระนั้นก็มีอาจทนเห็นคนใดคนหนึ่งได้รับบาดเจ็บโดยมิทำอะไรได้เช่นกัน มิหนำซ้ำเขาติดตามหลินมุไปมานานหลายปีจึงรู้จักนิสัยใจคอของเขาอย่างลึกซึ้ง หากบุกเข้าไปจริง จักต้องสร้างความวุ่นเคืองให้หลินมุไปเป็นแน่แท้ ไม่นานแล้วแม้แต่เขาเองก็อาจโดนชดไปด้วย

“ทำเช่นไรดี?” อินเจียนหลี่ขอร้องหลินมุเงินที่อยู่ด้านข้างอย่างอับจนปัญญา

หลินมุเงินขมมุปาก ท่าทางใช้ความคิดอย่างหนักเช่นกัน

นั่นสิ ทำเช่นไรดี

ทันใดนั้นหลี่มู่เงินพลันบังเกิดปฏิภาณ เขากระแอมในลำคอแล้วเดินออกไปด้านนอกจวนอ่องด้วยนัยน์ตาคมยืมเมื่อออกจากลานเรือนที่เขาเพิ่งจะอยู่เมื่อสักครู่นี้และไม่ถึงชั้นอยู่ไกลจากพวกหลินมู่ไปสองคนมากนัก หลี่มู่เงินก็แหกปากตะโกนเสียงดังลั่นขึ้นมาว่า “ท่านอ่อง พระชายา อย่าต่อสู้กันอีกเลยขอรับ องค์หญิงร่วเสวียมาถึงแล้ว!”

ไม่ว่าของหลี่มู่เงินได้ผลชะงัด อินเจียนหลี่เห็นทั้งสองคนแสดงอาการตะลึงงันอย่างชัดเจน จากนั้นต่างคนต่างถอยหลังออกไปยืนอยู่บนพื้น หลังจากมองตาซึ่งกันและกันแล้วก็เดินออกไปข้างนอกพร้อมเพรียงกัน อินเจียนหลี่รีบตามติดอยู่ทางด้านหลังด้วยความรู้สึกทั้งยินดีทั้งหวาดกลัว

หลินมู่ไปเดินออกไปรับหน้า คิดไม่ถึงว่ากลับไม่พบเงาร่างของหลินร่วเสวีย ทว่าถูกหลี่มู่เงินสกัดไว้กลางทางแทน

ครั้นหลี่มู่เงินเห็นทั้งสองคนหยุดเดินก็เดินหน้ายิ้มระรื่นไปถึงเบื้องหน้าพวกเขา จากนั้นจึงกล่าวยอมรับผิด “โปรตอภัย

ที่ข้าน้อยบังอาจ องค์หญิงน้อยมิได้มา หลอกพวกท่านแล้ว
ขอรับ”

เมื่อจื่อหิงซวงได้ยินเช่นนี้ก็ผินหน้ามองหลินมู่ไป
พร้อมถลึงตา จากนั้นจึงเดินสาวเท้าจากไป หลินมู่ไป
ยืนสงบสติอารมณ์อยู่ที่เดิม ต่อมาถึงถามหลินมู่เงินอย่าง
ไม่สบอารมณ์ยิ่งนัก “เจ้ามาทำอะไร!”

“ท่านต้องมึนงานให้องค์ชายแปดไปทำมิใช่หรือ ข้าน้อย
มาแจ้งข่าวให้ท่านทราบขอรับ” หลินมู่เงินก้มศีรษะลงอย่าง
รู้ความ พร้อมแสดงท่าทีที่ขำรับใช้สมควรมี “นอกจากนี้
อีกสักครู่องค์หญิงร่ำเร็วจะมาจริง ๆ ขณะนี้นางกำลังอยู่กับ
พระชายาองค์ชายแปดที่จวนองค์ชายแปดขอรับ”

“ตามเข้ามา” หลินมู่ไปถอนใจยาวคราหนึ่ง จากนั้น
จึงพาหลินมู่เงินไปที่ห้องอักษรและเริ่มสนทนาเรื่องนี้

หลายปีที่ผ่านมาจื่อหิงซวงไม่เคยมีโทสะมากถึงเพียงนี้
และมิได้ต่อสู้จนเหงื่อโชกกายอย่างสาแก่ใจเช่นวันนี้นานมาก
แล้วเช่นกัน นางนั่งอยู่บนกำแพงสูงพลางจ้องมองตำแหน่ง
ที่หลินมู่ไปอยู่ จื่อหิงซวงไม่เข้าใจ ทั้งที่ผ่านช่วงเวลาอัน

ยากลำบากมากที่สุดมาแล้วแท้ๆ เหตุใดเขายังตั้งต้นที่จะต้อง
การคำตอบอีกเล่า เขารู้เรื่องพวกนั้นจะมีความหมายอันใด
หากไม่เชื่อนาง ไยต้องรอนางมานานหลายปีโดยไม่ยอมรามือ
เขากำลังจะไปจากเมืองหลวงแล้ว หากให้เขารู้ความจริง ไม่แน
อาจเกิดความขัดแย้งอะไรกับฮ่องเต้อีกก็เป็นได้ จื่อหิงซวง
ไม่อยากให้เหตุการณ์กลายเป็นเช่นนั้นจริงๆ ...

จื่อหิงซวงนั่งอยู่ตรงนั้นมาตลอด แม้ว่าหลี่มู่เงินกับ
หลินมู่ไปคุยกะระจบและเดินออกมาแล้ว นางยังอยู่ที่เดิม

หลินมู่ไปอารมณฺ์บูตบั้งอยู่ในห้องอักษร เมื่อหลี่มู่เงิน
พบเห็นจื่อหิงซวงจึงเงยศีรษะแล้วยิ้มให้นาง “นายหญิงจะไป
เยี่ยมมอค์หญิงร่วเสวี่ยพร้อมข้าหรือไม่ขอรับ?”

จื่อหิงซวงกำลังเลือดขึ้นหน้า หลี่มู่เงินไม่รู้ว่าการเรียก
นางว่าพระชายาอ่องยามนี้จะทำให้สตรีผู้มีวรยุทธ์สูงส่งผู้
นี้มีน้ำใจหรือไม่ และหากเรียกนางว่าหญิงก๊วยเฟยยอมทำให้
มู่อ่องไม่พอใจเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงเลือกคำที่ปลอดภัยมากที่สุด
และไม่มีวันผิดพลาดเด็ดขาด นั่นก็คือนายหญิง

“ร้วเสวีย? นางอยู่ที่ใด” จื่อหนึ่งซวงขมวดคิ้วถาม ขณะเดียวกันก็กระโดดลงมาจากกำแพง

“อยู่ที่จวนวงศ์ชายแปด ฝ่าบาททรงเพ็งมีรับสั่งให้คนพามาส่งขอรับ”

จื่อหนึ่งซวงผงกศีรษะหลังจากขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเดินตามหลี่มู่เงินไปที่จวนวงศ์ชายแปด ทว่าเดินไปได้ไม่ถึงครึ่งทางก็มองเห็นหลินร้วเสวียเสียแล้ว

หลินร้วเสวียร้อนใจอยากพบจื่อหนึ่งซวง นางจึงขอให้ลู่จื่อเหยาไปจวนมู่อ่องเป็นเพื่อนนาง เมื่อพบจื่อหนึ่งซวงก็กริ๊ดร้องแล้วโผล่เข้าสู่อ้อมอกนาง ทำให้สีหน้าเย็นชาของจื่อหนึ่งซวงอ่อนโยนลงอีกหลายส่วน

หลี่มู่เงินเห็นว่าหมดธุระของตนแล้วจึงหาข้ออ้างจากไป ลู่จื่อเหยาตามจื่อหนึ่งซวงมาที่จวนมู่อ่อง นางสูดลมหายใจคราหนึ่งเมื่อมองเห็นลานเรือนที่มีอาจเดินเข้าไปได้ เมื่อพบว่ไบหน้าจื่อหนึ่งซวงไม่สู้ดีนักจึงมิได้เอ่ยถามอันใด แต่เมื่อพบอินเจี้ยนหลี่ ลู่จื่อเหยาก็กถามอย่างอดไม่ได้ “ท่านอ่องอยู่ว่าง

“ไม่มีอะไรทำเลยหรือทำลายบ้านเล่นอย่างนั้นหรือ ไม่คิดจะอยู่เมืองหลวง เลยไม่ต้องการแม้กระทั่งจวนอ๋องแล้วหรือ”

อินเจียนหลี่ถอนหายใจ ตอบกลับไปว่า “เรื่องมันยาว พระชายาองค์ชายแปดอย่าถามเลย”

เรื่องพรรค์นี้จะให้เขาเอ่ยปากได้อย่างไร มิหนำซ้ำเขาไม่รู้เลยว่าพวกหลินมุ่ไปสองคนต่อสู้กันด้วยสาเหตุใด

ลู่อื่อเหยาอยู่เป็นเพื่อนเล่นหลินร่วเสวี่ครู่หนึ่งแล้วกลับไป อย่างไรก็ตามเสียพอหลินมุ่ไปไปจากเมืองหลวงแล้วหลินร่วเสวี่ต้องอยู่กับนางเป็นเวลานานอยู่ดี

ครั้นกลับถึงบ้านก็ทันช่วงที่หลี่มุ่เงินกำลังเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นที่จวนมุ่อ๋องให้หลินอี่หนานฟังพอดี หลังจากฟังด้วยความสนใจอยู่ครู่หนึ่งจึงถามขึ้นมาว่า “หนิงกู่เฟยเก่งกาจมากถึงเพียงนั้นเชียวหรือ”

หลี่มุ่เงินผงกศีรษะด้วยสีหน้าจริงจัง หลินอี่หนานครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ให้เขาจากไป

ช่วงที่ผ่านมาฉันลืมหืมนานได้รู้ว่าแท้จริงแล้วจื่อหิงซวง เป็นชาวแคว้นชิงหมิง และมาที่แคว้นเซี่ยไหลเพราะลืมนูไป นางรั้งอยู่ในวังหลวงนานหลายปี อันที่จริงจื่อหิงซวงย้ายเข้าวัง อย่างว่าง่าย นับตั้งแต่ปีแรกที่นางมาถึงแคว้นเซี่ยไหลและ ลืมนิวินหลงต้องใจนางแล้ว ส่วนด้วยเหตุผลใดนั้น จนถึงบัดนี้ ยังไม่มีใครรู้แน่ชัด

มิหนำซ้ำขณะที่ลืมหืมนานพบหน้าลืมนูไปคราวก่อน ลืมนูไปยังแพร่พรายด้วยท่าที่คล้ายเจตนาคล้ายไม่เจตนา ว่าดูเหมือนจื่อหิงซวงจะรู้เรื่องบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับมารดา ของเขา แม้ว่าอาจไม่ใช่ความจริงของเหตุการณ์ แต่ก็มีส่วนช่วย ต่อการสืบหาความจริงมากนัก

วันนี้ลืมนูไปลงมือกับจื่อหิงซวง จะเกี่ยวข้องกับ สองเรื่องนี้หรือไม่

“จื่อเหยา ข้ามีเรื่องอยากขอความช่วยเหลือจากเจ้า”

ลืมหืมนานพลันเปล่งเสียงขัดจังหวะความคิดของ ลูจื่อเหยา ลูจื่อเหยาตอบทันทีโดยปราศจากความลังเล “เรื่อง อะไร ท่านว่ามา”

แต่นางกลับนั่งเงยไปเมื่อฟังคำขอของหลินอี่หนานจบ

ภายในห้องไม่มีใครได้แปลงวาทเป็นเวลานาน ลู่จื่อเหยา พิจารณารอบด้านไปคำรบหนึ่ง จากนั้นจึงถามด้วยความ กังวลใจเล็กน้อย “อี่หนาน ท่านคิดดีแล้วจริงหรือ”

“นี่คือตัวอักษรของเขา ข้าจัดการให้เจ้าเรียบร้อยแล้ว”

หลินอี่หนานใช้การกระทำของตนตอบคำถามของ ลู่จื่อเหยา

ลู่จื่อเหยา มองนัยน์ตาทั้งสองข้างของหลินอี่หนานอย่าง กระวนกระวายโดยมิได้รับปากเขาทันที

“ท่านโปรดให้เวลาข้าคิดสักหน่อยเถิด” ลู่จื่อเหยา ทิ้งประโยคนี้แล้วเดินจากไป หลังจากขังตนเองอยู่ในห้อง หนึ่งวันเต็มๆ ถึงจะได้คำตอบ

หลินอี่เฉินออกจากเมืองหลวงได้สี่วันแล้ว สี่วันนี้ หลินอี่เฉินมิได้กินอิ่มนอนหลับแม้แต่วันเดียว เขารู้ว่า หลินอี่เสี่ยงกับฮ่องเต้ไม่มีทางปล่อยตนไปแน่ ดังนั้นเขาจึง ระวังป้องกันและตื่นตัวอยู่เสมอ

สิ่งที่สมควรมาย่อมมาถึงเสมอ หลินอี้เงินนั่งอยู่บนหลังม้า ครั้นหันหน้ากลับไปเห็นฝูงชนที่กำลังอยู่ในความสับสนวุ่นวายอยู่ไม่ไกล จึงรีบกระโดดลงบนพื้นอย่างรวดเร็ว

พวกซูลือปรากฏตัว เพราะรู้สึกว่าการลงมือที่นี้พอสมควรแล้ว วันนั้นหลังจากลั่ววินเจิงต่อสู้กับฉูจื่อเชียนเสร็จก็ไล่ตามขบวนของหลินอี้เงิน เนื่องจากฮองเฮาวิงวอน เขาจึงต้องมา แม้เขาจะรู้เช่นกันว่าการช่วยหลินอี้เงินออกมานั้นจะเป็นไปไม่ได้เลย

ลั่ววินเจิงยังพาคนมาด้วยอีกจำนวนหนึ่ง ล้วนใช้น้ำใจเชิญตัวมาทั้งสิ้น เมื่อพบเห็นซูลือ ลั่ววินเจิงยอมเห็นเขาเป็นคู่ต่อสู้ ซูลือมิได้ประหมัดกับเขาเป็นครั้งแรก รู้ดีว่าลั่ววินเจิงมีความสามารถเพียงใด ดังนั้นจึงมิกล้าดูเบา

อาจกล่าวได้ว่าหลินอี้เสียดพยายามค้นห้วสมองและทุ่มเทร่างกายแรงใจไปไม่น้อยเพื่อสังหารหลินอี้เงิน เขาใช้เงินจำนวนมากผ่านช่องทางต่าง ๆ เพื่อเชิญยอดฝีมือหลายคนมาเพียงเพื่อถอดศีรษะของหลินอี้เงินเท่านั้น

ลั่ววินเจิงกับซูลือยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน ทั้งสองคนมิได้รับร่อนลงมือเช่นผู้อื่น

ลั้ววีนเจิงค่อยๆ เอื้อมมือไปที่เอวของตน ชูสือนึกว่า
เขาจะหยิบอาวุธลับอะไรบางอย่าง ดังนั้นจึงระวังตัวมาก
คิดไม่ถึงว่าลั้ววีนเจิงกลับหยิบหยกประดับเอวขึ้นมาชิ้นหนึ่ง
จากนั้นจึงโยนไปที่เขา

“นี่เป็นของผู้ใด เจ้าคงรู้กระมัง”

ชูสือมองแผ่นหยกประดับเอวที่อยู่ในมือและมีคำตอบอยู่
ภายในใจแล้ว ในบรรดาพวกเขา ผู้ที่พกของสวยงามพรรณนี้
มีเพียงพ่อหนุ่มหน้าขาวฉู่จื่อเขียนผู้นั้นเท่านั้น และสิ่งนี้ยืนยัน
การคาดเดาก่อนหน้านี้ของชูสือได้ว่าวันนั้นฉู่จื่อเขียนผิดนัดด้วย
สาเหตุอื่นจริงๆ

“เจ้าทำอะไรเขา?” ชูสือเก็บหยกชิ้นนั้นแล้วถาม
ลั้ววีนเจิงเสียงเบา

ลั้ววีนเจิงยิ้มด้วยท่าที่สบายๆ และเอ่ยสองคำออกมา
จากปาก “ฆ่าแล้ว”

เมื่อดูจากปฏิกิริยาของเขา หลังจากตกลงมือกับฉู่จื่อ-
เขียนแล้ว ชูสือคงมิได้พบฉู่จื่อเขียน ดังนั้นลั้ววีนเจิงจึงยอมใจ
กล้าพูดเพื่อเจ้อเหลวไหลโดยปราศจากความเกร็งเกรงเช่นนี้

ชูสือยกมูมปากยิ้มอย่างชั่วร้าย

“อย่าพูดจาใหญ่โตเช่นนี้เลย เจ้ามิใช่สตรีเสียหน่อย
เจ้าหนุ่มหน้าขาวนั้นจะพลาดพลั้งต่อหน้าเจ้าได้อย่างไร”

ชูสือพูดด้วยความมั่นใจเปี่ยมล้น เขาเชื่อมั่น
ความสามารถของฉู่จื่อเชียน

“เช่นนั้นหยกชั้นนี้จะว่าอย่างไร”

“ให้ถือว่าหมอนั้นเห็นว่าเจ้าน่าสงสาร อายุปุนนี้แล้วยัง
เป็นข้าของผู้อื่นอีก ดังนั้นจึงใจดีมอบให้เจ้าก็แล้วกัน! ต้องรู้ว่า
ข้อดีเพียงอย่างเดียวของเขาคือมีเงิน หยกชั้นนี้จะนับเป็นอะไร
ได้เล่า”

ความจริงแล้วชูสือกล่าวไว้ไม่มีผิด ฉู่จื่อเชียนมีเงิน
มีหน้าซ้ำยังมีเงินมากมายเหลือล้นอีกด้วย เขาพกหยกประดับ
เอวชิ้นนี้ในวันที่พบลั่ววินเจิงจริง ๆ และถูกลั่ววินเจิงนำติดมือ
ไปขณะที่กำลังประมือกัน ถึงกระนั้นคุณชายใหญ่ฉู่ก็มิได้ใส่ใจ
หลังจากยุ่งุ่นวายมาทั้งวันก็กลับไปที่จวนตระกูลฉู่ ยาม
ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ในวันต่อมา แล้วไม่พบหยกชิ้นนั้นก็

นึกว่าทำหายไปแล้ว ไม่คิดที่จะตามหาแม่แต่น้อย และควานหา
ออกมาจากตู้อีกชั้นหนึ่งเพื่อพกติดตัวแทน

ลั่ววินเจิงรู้จักวิธีทำให้ศัตรูสับสน เขาแน่ใจก่อนที่จะ
ได้พบซุสือเสียอีกว่าคราวนี้หลินอีหนานจักต้องส่งคนมาอย่าง
แน่นอน ดังนั้นจึงนำสิ่งของของงูจื่อเขียนมา อีกทั้งยังกล่าว
วาจาเช่นนั้นกับซุสืออีกด้วย

พอซุสือกล่าวถากถางลั่ววินเจิงจบก็เริ่มลงมือ เขามีใช้
งูจื่อเขียน อีกทั้งยังใช้กระบวนท่าซึ่งต่างจากงูจื่อเขียน
โดยสิ้นเชิง ตระกูลซุมีนามอันอุโฆษในเจียงหนาน กระบี่ของ
ตระกูลมู่หฺร่านเจิน วรยุทธ์ของตระกูลซุสือ โอสถของซุมั่วจื่อ
ความอำมหิตของหลี่มู่เจิน ล้วนเป็นเอกอุทั้งสิ้น ขอเพียงสู้
ออกมาคนหนึ่งก็ทำให้ใครหลายคนตะลึงลานได้แล้ว

วรยุทธ์ของซุสือล้ำเลิศที่สุดในบรรดาทุกคน รวมถึง
หลี่มู่เจิน หลี่มู่เจินเป็นผู้บังคับบัญชาคนที่สองของสำนัก
กระเรียนเหิน จุดเด่นของเขายู่ที่ผ่านการต่อสู้มานับร้อยครั้ง
มีประสบการณ์มากมาย หากปราศจากประสบการณ์ซึ่งสั่งสม
มานานหลายปีเหล่านั้น เมื่อเขาลงมือต่อสู้กับซุสือก็ไม่มีวัน
เป็นฝ่ายได้เปรียบอย่างแน่นอน

ตอนที่ 324 องค์ชายรอง

คนจำนวนมากกรูเข้ามาอย่างกะทันหัน ทำให้หลินอี่เจินไม่รู้เช่นกันว่าผู้ใดเป็นพวกของตนบ้าง จึงทำได้เพียงรักษาตนเองให้ปลอดภัย จากนั้นจึงเคลื่อนที่ไปยังบริเวณที่มีคนจำนวนน้อยโดยปราศจากพิรุณ

เป้าหมายของทุกคนมีเพียงหนึ่งเดียว นั่นก็คือหลินอี่เจิน ดังนั้นไม่ว่าเขามีความเคลื่อนไหวเล็กน้อยเพียงใด ทุกสิ่งล้วนตกอยู่ในสายตาของคนเหล่านั้นอยู่ดี

ฐูสือป้องกันลั่วอวินจึงเป็นหลัก เพื่อมิให้เขามีโอกาสเข้าใกล้หลินอี่เจินและช่วยเขาหลบหนีไปได้ ส่วนคนที่เหลือก็มอบให้องครักษ์เหล่านั้นรวมทั้งคนของหลินอี่เสียงแทน ต้องบอกว่าคนที่หลินอี่เสียงหามาคราวนี้มีประโยชน์มากกว่าคราวก่อนจริงๆ

ไม่ว่าหลินอี่เจินหลบหนีไปที่ใดก็จะมีคนคอยสกัดไว้อยู่เสมอ หลังจากนั้นเพียงไม่กี่ครั้ง เขาก็ไม่สนใจอะไรมากมายอีก ไม่ว่าใครหน้าไหนมาขวางอยู่ตรงหน้า เขาจะสังหารให้หมดสิ้น

การเข่นฆ่าสังหารอันดุเดือดทำให้นกป่าบินสับสนและ
ส่งเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนก และขณะที่สามฝ่ายกำลังต่อสู้
เป็นพัลวัน ทันใดนั้นก็มีคนจำนวนหนึ่งโผล่ออกมาอีก

ครั้นชู่ซือกับลั่ววินเจิงเห็นคนเหล่านั้นก็ตะลึงงันอย่าง
เห็นได้ชัด หลินอี้เจินไม่รู้เช่นกันว่าคนเหล่านั้นเป็นใคร เมื่อ
หนึ่งในนั้นบรรลุถึงข้างกายและคิดที่จะพาตัวเขาจากไป เขาก็
ดิ้นรนขัดขืนอยู่ครู่หนึ่ง ถึงกระนั้นก็มีอาจเออาชนะคนผู้นั้นและ
ถูกพาตัวไปภายในสายตาของทุกคน

การหายตัวไปของหลินอี้เจินทำให้เหตุซุลมุนวุ่นวาย
ค่อยๆ สงบลง ชู่ซือและลั่ววินเจิงไล่ตามไป แต่ก็ถูกพรรคพวก
ของผู้ที่พาตัวหลินอี้เจินไปสกัดระหว่างทาง สภาพภูมิประเทศ
สลับซับซ้อน หากล่าหลังเพียงก้าวเดียวก็ยากจะตามทัน ดังนั้น
ชู่ซือจึงล้มเลิกหลังจากเสียเวลาไปครู่หนึ่ง

ชู่ซือผิวปากไล่ลั่ววินเจิง เมื่อเขาเดินเข้ามาหาจึงกล่าว
ด้วยรอยยิ้ม “ไว้อีกกัน”

พอล่าวจบชู่ซือก็จากไปโดยไม่หันกลับมามอง ไม่แยแส
ลั่ววินเจิงและผู้ใต้บังคับบัญชาของหลินอี้เจิงที่ร่วมเดินทางมา

กับเขาอีกต่อไป สิ่งที่ทำให้ชูสีองุ่นงอยู่บ้างคือคนที่มาช่วย
รักษาพยาบาลพวกนั้นพอเห็นว่าเขากำลังจะถอนตัวก็เลิกมาต่อแยะ
เขไปอีก วัตถุประสงค์ของคนพวกนั้นชัดเจนมาก นั่นคือเพียง
ต้องการช่วยคนและไม่ต่อสู้อย่างเกินความจำเป็น

ระหว่างที่ลั่วววินเจิงกำลังต่อสู้อย่างยากลำบาก ชูสี
มิได้ไปจากสถานที่แห่งนี้ทันที เขาเลือกเป้าหมายและจับตัว
คนใต้โดยมีต้องสิ้นเปลืองเรี่ยวแรง ขณะที่ชูสีกำลังจะถาม
ว่าผู้ใดส่งมันมาและพาตัวรักษาพยาบาลไปด้วยวัตถุประสงค์ใด
ชายปิดหน้าผู้นั้นก็ใช้อาวุธลับอย่างกะทันหัน

ชูสีอับเฉาหลบ เมื่อหรีตามองเข็มเงินซึ่งอาบด้วย
ยาพิษร้ายแรงที่ปักอยู่บนลำต้นของต้นไม้เล่มนั้นก็ใจเต้นแรง
จากนั้นจึงไล่ตามไปอย่างไม่ลดละ เขามีบิบชายปิดหน้าจนถึง
ทางตัน ทว่าขณะที่กำลังจะลงมือสังหารมันได้ ชูสีกลับล้มเลิก
ไปเสียอย่างนั้น

“เจ้าไปเถิด” ชูสีกล่าวเย็นชา จากนั้นจึงหมุนกายอย่าง
เร็วรี่ และขี่ม้าห้อยตะบึงไปที่เมืองหลวง

รัชทายาทถูกคนนำตัวจากไป บรรดาบ่าวไพร่ที่เหลือ
ล้วนสับสนทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรทำอะไรดี เดินทางมา
หลายวัน หรือว่าต้องย้อนกลับไปยังหลวงเพื่อกราบทูลฮ่องเต้ว่า
คนถูกลักพาตัวไปแล้วอย่างนั้นหรือ

องครักษ์เหล่านั้นต่างมองหน้ากันไปมา มีอาจตัดสินใจ
ได้ชั่วขณะ ส่วนคนของหลินอ๋อเสี่ยงกลับช่วยเขาตัดสินใจใน
เวลาเช่นนี้ นั่นก็คือสังหารพวกเขาเสีย

ความแตกต่างด้านจำนวนคนทำให้ภารกิจครั้งนี้
ยากลำบากอย่างเห็นได้ชัด ก่อปรกับการที่แม่ทัพหลักอย่าง
ซูสีอ๋อยตัวไปที่ใดก็ไม่ทราบจึงยิ่งทำให้สำเร็จลุล่วงได้ยากเย็น
ขึ้น แต่สิ่งสุดท้ายที่ทำให้เขาประหลาดใจก็คือเพลานี้ลั่ววินเจิง
กลับช่วยพวกเขา

สกุณาโผผินสัตว์ร้ายหลบหนี การเข่นฆ่าสังหารเกิดขึ้น
อย่างต่อเนื่อง นับร้อยชีวิตถูกช่วงชิงไป ณ สถานที่แห่งนี้
เมื่อเหตุการณ์สงบลง ศพซึ่งกองเป็นภูเขาเลากาก็เกลื่อนกลาด
อยู่บนพื้นซึ่งถูกย้อมด้วยโลหิตจนเป็นสีแดงฉาน อาสาซึ่ง
ได้รับความตื่นตระหนกไม่รู้ว่าวังหนี่หายไปทีใดตั้งแต่แรก
ส่วนลั่ววินเจิงก็ยอมรับว่าตนพยายามแล้ว

ลั่วววินเจิงกล่าวว่าคำขอบคุณผู้ช่วยที่เขาตามหามาแล้ว
แยกทางกับพวกเขา จากนั้นจึงเลือกเส้นทางที่อ้อมค่อนข้างไกล
และมุ่งหน้าไปที่เมืองหลวง

ไม่รู้ว่ามีผู้ใดช่วยรัชทายาทไป อาจเป็นฮองเฮาและอาจ
เป็นผู้อื่น ทว่าใจของลั่วววินเจิงนั้น อย่างหลังมีความเป็นไปได้
มากกว่า

ลั่วววินเจิงช่วยหลินอี่เสียงในช่วงสุดท้ายไว้ว่าไร้เหตุผล
ในเมื่อรัชทายาทหายตัวไปแล้ว เช่นนั้นคำพูดที่ควรจะเข้าหู
ของฮองเต๋ก็น่าจะเป็นเขาตายไปแล้ว มิใช่หลบหนี หากตาย
ก็อาจหมายความว่า เป็นฝีมือของหลินอี่เสียง หากหลบหนี
ฮองเต๋ต้องนึกถึงฮองเฮาและต้องระบายนโทะใส่นางเป็นแน่แท้
เวลาเช่นนี้เรื่องน้อยลงย่อมดีกว่ามีเรื่องมากขึ้น หลังจากนั้น
รัชทายาทจะเป็นหรือตายก็ต้องแล้วแต่ดวงชะตาของ
เขาแล้ว หากดวงแข็งรอดชีวิตมาได้ เช่นนั้นอีกไม่ช้าก็เร็ว
ต้องมีสักวันที่กลับมาเพื่อช่วงชิงทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเขา
กลับคืนไป แต่หากตายแล้ว เช่นนั้นลั่วววินเจิงก็ทำได้เพียง
ถือว่าวันนี้ตนทำงานพลาด ปล่อยให้หลินอี่เสียงกับหลินอี่หนาน

ประสบความสำเร็จ ไม่ว่าอย่างไร ถือว่าเขาพยายามอย่าง
สุดความสามารถแล้ว

ด้านชูสีอรีบชุดกลับเมืองหลวงโดยไม่ยอมหยุดพัก
อันดับแรกเขาสอบถามว่าจู่จื่อเขียนเป็นหรือตายจาก
หลินอีหนานก่อน เมื่อรู้ว่าเขายังอยู่ดีมีสุขก็ลอบโผล่ออก จากนั้น
จึงเล่าเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้หลินอีหนานฟัง

“อ้อ?” หลินอีหนานประหลาดใจเล็กน้อยเช่นกัน “ยังมี
คนอยากให้เรารอดชีวิตอยู่อีกหรือ”

“นี่คืออาวุธลับของมัน ข้านำกลับมาด้วยสองเล่ม ข้า
ทดสอบฝีมือของคนผู้นั้นแล้ว รู้สึกว่า...คล้ายคนทางนั้นอยู่บ้าง”

ต่อให้ปลอมตัวดีอีกสักเพียงใด แต่ลักษณะเฉพาะตัว
หลายอย่างจะเปิดเผยออกมาตามชีวิตแหว่นอยู่เสมอ

หลังจากชูสีอื่อกเล่าการคาดคะเนของตนจบก็มอง
หลินอีหนานซึ่งกำลังศึกษาอาวุธลับชิ้นนั้นอยู่ และถามว่า
“ต่อไปจะทำเช่นไร”

“ปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ หากเป็นอย่างที่เจ้าบอกว่าคนทางนั้นช่วยเขาไปจริง เช่นนั้นหลินอี่เงินคงยังไม่กลับมาเร็วๆ นี่แน่ ไม่รู้ว่าตอนนี้พวกมันกำลังวางแผนอะไรอยู่ ไม่แน่หลังจากพบว่าหลินอี่เงินมิได้วานอนสอนง่ายและมีประโยชน์อย่างที่พวกมันคิดไว้ก็อาจลงมือสังหารก็เป็นได้ ช่วงสองสามวันนี้เฝ้าทางเข้าออกเมืองหลวงและสังเกตบุคคลต้องสงสัยสักหน่อย ส่วนเรื่องที่เหลือไม่ต้องสนใจ”

ผู้ที่ร้อนใจคิดสังหารหลินอี่เงินให้ตายตั้งแต่แรกหาใช่หลินอี่หนานไม่ ดังนั้นต่อให้คนหายตัวไป เขาก็มิได้สนใจอะไรมากนัก ทหารมาใช้ขุนพลต้อนรับ นำมาใช้ดินดำน หลินอี่หนานยังมิได้ให้ความสนใจหลินอี่เงิน

หลังจากซู่ซือกลับมาแล้ว คนของหลินอี่เสียงก็ทยอยกันกลับเมืองหลวงและรายงานผลลัพธ์แบบเดียวกันแก่เขาเช่นกัน ทว่าหลินอี่เสียงหาได้สงบเยือกเย็นเช่นนั้นไม่

เขาคิดว่าคนของหลินอี่หนานพึ่งพาไม่ค่อยได้ หลินอี่เสียงหายใจเข้าอกลึกๆ แล้วสั่งให้คนไปตามหาเบาะแสของหลินอี่เงินต่อไป

พอคนจากไปแล้ว ชื่อจ้อยวนซึ่งยืนอยู่ข้างกาย
หลินอีเสียงโดยมิได้เปล่งวาจามาตลอดก็เอ่ยปาก นับตั้งแต่
ถูกชื่อจ้อยเหยาทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บครวก่อน ชื่อจ้อยวน
พักพิงอยู่นานกว่าจะฟื้นพลังชีวิตกลับคืนมาได้

“ท่านอ๋อง เรื่องนี้จะเป็นฝีมือของฝ่ายองค์ชายแปด
หรือไม่ขอรับ?” ชื่อจ้อยวนขมวดคิ้วถาม

“เจ้าแปด? ความหมายของเจ้าคือ...”

“องค์ชายแปดผิดสัญญาตั้งแต่ต้น พอเกิดเรื่องคนที่
เขาส่งมาก็หายตัวไปอย่างลึกลับ ตามความเห็นของป่าว
เปลือกนอกองค์ชายแปดรับปากท่านว่าจะช่วยกำจัดรัชทายาท
แต่ใช้ว่าจะไม่ลอบช่วยเขาจากไปเป็นการส่วนตัวนะขอรับ”

“ดังนั้นเจ้าอยากจะบอกว่า...เจ้าแปดเตรียมการเผื่อไว้
หากภายหน้าต้องปะทะกับข้าอย่างนั้นหรือ” หลินอีเสียงถาม
เช่นนี้หลังจากนั่งเฝ้ายามไปครู่หนึ่ง

“ป่าวเพียงคาดเดาเช่นกัน ท่านอ๋อง ไม่กลัวสิ่งที่อยู่
ในความคาดหมาย แต่กลัวสิ่งที่อยู่เหนือความคาดหมาย

เรื่องบางอย่าง พวกเรามีอาจไม่ป้องกันนะขอรับ” ซื่อจื่อชวน กระซิบ ทำให้หลินอี้เสียวว่าอุ่นใจเล็กน้อย

หลินอี้เสียวมิได้ไปหาหลินอี้หนาน แต่กลับส่งคนไป เผ้าจับตาดูความเคลื่อนไหวที่ประตูเมืองและวังหลวงเช่นเดียวกับหลินอี้หนาน อีกทั้งจะได้เผ้าสังเกตด้วยว่าหลินอี้เงินจะปรากฏตัวหรือไม่

หลินอี้เงินถูกคนพาตัวไปแล้วก็คิดหลบหนีมาตลอด ทว่าน่าเสียดายที่เขาไร้โอกาสนี้ มีหน้าซำดูลikeเหมือนว่าคนพวกนั้นไม่คิดที่จะลงมือกับเขาเช่นกัน

หลังจากเดินทางได้หลายวัน คนชุดดำพวกนั้นไม่เคยพูดจาไร้สาระกับหลินอี้เงินแม้เพียงประโยคเดียว ไม่ว่าเขาถามก็ครั้งว่าผู้ใดส่งพวกเขามา เหตุใดต้องช่วยเขา แต่คนพวกนั้นก็ไม่เคยเอ่ยปาก ดังนั้นเมื่อหลินอี้เงินเห็นผู้เป็นนายของคนเหล่านี้ หรือก็คือผู้ที่ช่วยตนเองอย่างแท้จริงจึงประหลาดใจเป็นล้นพ้น

“ทำไมหรือ ดูจากท่าทางของรัชทายาทคล้ายไม่ค่อยยินดีที่ถูกกระหม่อมช่วยมานะ?”

“เจ้า...มีเป้าหมายใดกันแน่!” หลินอี้เงินถามด้วยความ
กังวล

“เป้าหมายของกระหม่อมยังไม่ชัดเจนอีกหรือ ก็คือ
ช่วยพระองค์ออกมาจากปากพญาคัมภ์ และความจริงก็พิสูจน์
แล้วว่ากระหม่อมทำได้” คนผู้นั้นยิ้มอย่างไม่น่าพา ย้อนถาม
หลินอี้เงินว่า “ไม่ทราบรัชทายาททรงยินดีไปกับกระหม่อม
หรือไม่ สถานที่แห่งนี้ไม่นับว่าปลอดภัยสำหรับพระองค์เช่นกัน”

หลินอี้เงินยืนอยู่ตรงนั้นโดยไม่ตอบอันใด ผู้ที่อยู่ฝั่ง
ตรงข้ามเขาเห็นเช่นนั้นจึงกล่าวระคนยิ้ม “ไม่ตรัสก็จะถือว่า
ทรงยอมรับโดยปริยาย วางพระทัยได้ กระหม่อมไม่สังหาร
พระองค์หรอก อย่างน้อยตอนนี้ก็ยังไม่อยากสังหารพระองค์”

หลินอี้เงินยิ้มอย่างอัปจนถ้อยคำ ความรู้สึกถูกคน
จับแลเห็นเอือมหงอยอยู่บนเตียงเช่นนี้ช่างยากจะทนทนเสียจริง
เมื่อคิดว่าเขาซึ่งเป็นถึงรัชทายาทกลับต้องตกอยู่ในสภาพ
เยี่ยงวันนี้ ผู้อื่นไม่ยอมฆ่าเขาจึงช่วยเขา หากอยากฆ่าเขา
ขึ้นมา เช่นนั้นเขาจะไม่ต้องปล่อยให้ผู้อื่นเข่นฆ่าอย่างว่าง่าย
เช่นนั้นหรือ

หลังจากผ่านอะไรมามากมาย ใจของหลินอี้เงินสงบขึ้นเล็กน้อย “ได้ ข้าจะตามพวกเจ้าไป” หลินอี้เงินตัดสินใจอย่างรวดเร็ว “พวกเจ้าอยากให้ข้าทำอะไร ข้ายินดีทั้งสิ้น”

สิ่งที่เขาหลินอี้เงินมีอาจได้มา เจ้าคนทรยศหลินอี้เสียงผู้นั้นก็อย่าคิดที่จะได้มันด้วยเช่นกัน เรื่องมาถึงขั้นนี้ หลินอี้เงินยอมให้แคว้นนี้แหลกลาญ แต่ไม่ต้องการเห็นหลินอี้เสียงขึ้นเป็นฮ่องเต้เด็ดขาด

“ดีมาก ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไปกันเถอะ ที่นี้ไม่สะดวกที่จะรั้งอยู่นาน”

หลังจากหยุดเพียงชั่วระยะเวลาอันสั้น หลินอี้เงินก็ออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังทิศทางซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองหลวงโดยสิ้นเชิง ยิ่งเดินทางก็ยิ่งไกลห่างออกไปเรื่อยๆ

หลินอี้เสียงนำข่าวเรื่อง ‘รัชทายาทสิ้นพระชนม์แล้ว’ มากราบทูลฮ่องเต้ หลินอวี่นหลงหลับตา จากนั้นจึงมองหลินอี้เสียงพร้อมเปล่งวาจาหลังจากนิ่งเงียบอยู่นาน “เรารู้แล้ว เจ้าออกไปเถิด”

หลินอวิ้นหลงมิได้ประกาศข่าวนี้ออกไปทันที แต่รอให้ผ่านไปอีกสองวันถึงสั่งให้ขันทีแจ้งข่าวให้ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งหลายรับทราบ มีหลายคนตื่นตระหนกและต้องการเข้าเฝ้าฯ หลินอวิ้นหลงเพื่อทราบความจริงจากปากของเขาเอง ถึงกระนั้นจนแล้วจนรอดหลินอวิ้นหลงกลับหลบหน้าไม่พบพวกเขาและไม่ปริปากพูดอันใด

เหล่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่ไม่เชื่อว่านี่คือความจริง แต่หนานกงหลิวซีซึ่งมีสถานะเป็นฮองเฮากลับเชื่ออย่างไร้ข้อกังขา

หนานกงหลิวซีนั่งนำตาลอหน่วยอยู่ในตำหนักบรรทม นับตั้งแต่วันที่นางอภิเษกสมรสเข้ามาในวังหลวงก็ไม่เคยมีครั้งใดที่ระทมทุกข์ตรอมตรมเยี่ยงคราวนี้มาก่อน

บรรดาข้ารับใช้ต่างคิดพูดเกลี่ยกล่อมแต่ก็มีกัลยาทำได้เพียงพูดกับนางครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “ฮองเฮา พระวรกายสำคัญมากที่สุด”

ขณะที่ทุกคนกำลังทำอะไรไม่ถูกอยู่นั้น องค์ชายรองก็มาเยือน

องค์ชายรองเป็นโอรสของสองเฮาเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ความใส่ใจที่สองเฮามีต่อเขานั้นไกลห่างจนมีอาจเทียบกับ รัชทายาทได้ มิใช่เพราะเหตุอื่นใด แต่เป็นเพราะองค์ชายรอง ผู้นี้ซื่อสัตย์อดทนมาตั้งแต่เด็ก ไม่มีสิ่งใดส่อองค์ชายคนอื่น ได้เลย ไม่เพียงแต่ห้องใต้ที่ไม่โปรดปราน แม้แต่สองเฮาซึ่งเป็นพระมารดาแท้ๆ ยังไม่ค่อยอยากจะพบหน้าเช่นกัน

“เสด็จแม่” หลินอี่ปิงเดินมาถึงเบื้องหน้าหานกงหลิวซี หลบตาขมวดคิ้ว จากนั้นจึงเอ่ยเสียงต่ำขึ้นมาว่า “กระหม่อม ทราบเรื่องของเสด็จพี่แล้ว เสด็จแม่ทรงหักห้ามพระทัย อย่า เสียดพระทัยมากเกินไปนักเลยพะย่ะค่ะ”

ผู้ใดกล่าวว่าคุณหนูใหญ่อ่างข้าเป็นดาวกาลกิณี! เล่ม 9

谋妃当道

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《谋妃当道》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8155-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)